

Simulhatna bele magától értetődően a négy írásmű a lap adódó oldalain a sorakozó művek közé, de együvé hozta őket össze tanári tiszteletadásom: a Károli Gáspár Református Egyetem egy csoportba tartozó diákjai alkották – van közöttük, ki első írásként – s választották közlésre szerkesztőink. Tanulunk mindannyian: velük is. Óráimon tőlük magam bizonyosan.

Szondi György

Balczó Bence

Gyufaszálak

(Részletek)

II.

Kitekintek a vonatablakon.
Meggocogtatom halkán az üveget,
hátha hallanak a rohanó fák.
Vajon tudják, merre szaladnak?

Vajon várják őket?

III.

Geszténye hajad sodrása
lassan zúdul végig válladon,
míg szemednek zöld fénye
kacag rajtam a fák levelében.
Felhőként nézem gömbölyödő
melleidet, akik mint néma dombok
kísérik a végtelenbe
a lemenő napkorongot.

V.

Van, ami szóban
nem törhet ki.
Ezért versben mondjuk el.

Ha a vers túl gyenge,
ecsettel támasztjuk fel.

Ha a szín elvetél,
hangjegy ringatja el.

De van,
amit nem mutathatunk meg.
Az a miénk.

XV.

Úgy érzem, áldott vagyok.
Áldott a legforróbb lávakövön,
a bukottak végtelen asztalánál.
Sokan ülünk így itt.
Gyilkosok, tolvajok, angyalok.
S mind ugyanarra várunk.

Elég régóta.

XVII.

Hol vagyok?

XXIX.

Talán úgy égünk el,
mint a gyufaszál.
Vékony fapálcikák,
üres fejjel.
Mintha csak erre születünk volna:
várni és néha remélni,
hogy a füst, aki egyszer eljön,
ha eljön,
talán majd fiává avat.

XXXIX.

Talán ez a lényeg.
Nem tudni semmit
és nem hinni semmiben.
Elnyújtózni a dohos ágyban,
vagy jászolt ásni a templom falában
és várni, hogy valaki végre
átöleljen.